

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50 Cuba, Puerto-Rico y Extranjer, 2'50

EL CASAMENT DEL CLERO

LA CAMPANYA DELS QUE PAGAN

A discussió dels pressupostos contribueix a posar en relleu moltes coses que ja sabíam pero que ara las sabem millor.

Sabíam que l'Estat espanyol era una especie de Casa de Dispesas destinada al manteniment y regajo de.s parents y amichs dels

dos bandos que monopolisan la governació del Estat; una Casa de Dispesas ahont tot va en gran, ab molts rebostos sempre oberts, ab molts taulas paradas sempre, ab la caixa de caudals sempre a la disposició dels favorecuts ab las bonas gracias dels governants.

Donchs bé; aquesta certesa que teníam apareix confirmada ab la discussió de cada un dels capítuls del pressupost de gastos. Gracia y Justicia, Marina, Guerra, Foment, Hisenda, tots ells ofereixen el mateix caràcter. La major part de las sumas pressupostadas se destinan al sosteniment de un personal excessiu é inútil. Per material apenas se gasta; per fomentar elements de benestar y de riqueza menos encare. Desde la flor del caldo a las últimas escoriallas se destinan a alimentar a la turba-multa dels parásits, dels ganduls y dels enredadors, incapasos, per lo vist, de guanyarse la vida per medi del treball honrat.

En lo pressupost de gastos se troba perfectament estereotipada la mala sort de la nació espanyola, a la qual se li pot ben dir: «Digam lo que gastas y com ho gastas, y 't diré desseguida de quin mal pateixes.»

Examinant las partidas del pressupost de gastos compendrán perque Deu no 'ns ajuda a pesar de destinar al sosteniment del culte católich una cantitat enorme; compendrán perque gastant tant en Marina y en Exércit, no tenim Exércit ni Marina quan ens son necessaris pera la defensa de la patria; compendrán perque 'l nivell intelectual es tan baix en lo nostre poble, y perque la pobresa está d'ell ensenyorida ab tot y possehir tants elements naturals de prosperitat. Es que tot se gasta y 's despilfarra en sous y prebendas, en pensions y subvencions, en músichs y dansants.

Y cada ministre y tots ells plegats defensen la seva obra, alegant com a únich motiu, aquest argument:

—Hi ha drets adquirits, y aquests drets son sagrats y no poden vulnerarse.

* *

Contra aquesta alegació se 'n pot fer un' altra que no té retop.

De dret adquirít, a Espanya, en rigor no n' hi ha mes que un, primordial y superior a tots els demás, y precisament aquest dret es l' únich que 'ls ministres desdenyen ó desconeixen sistemáticamente.

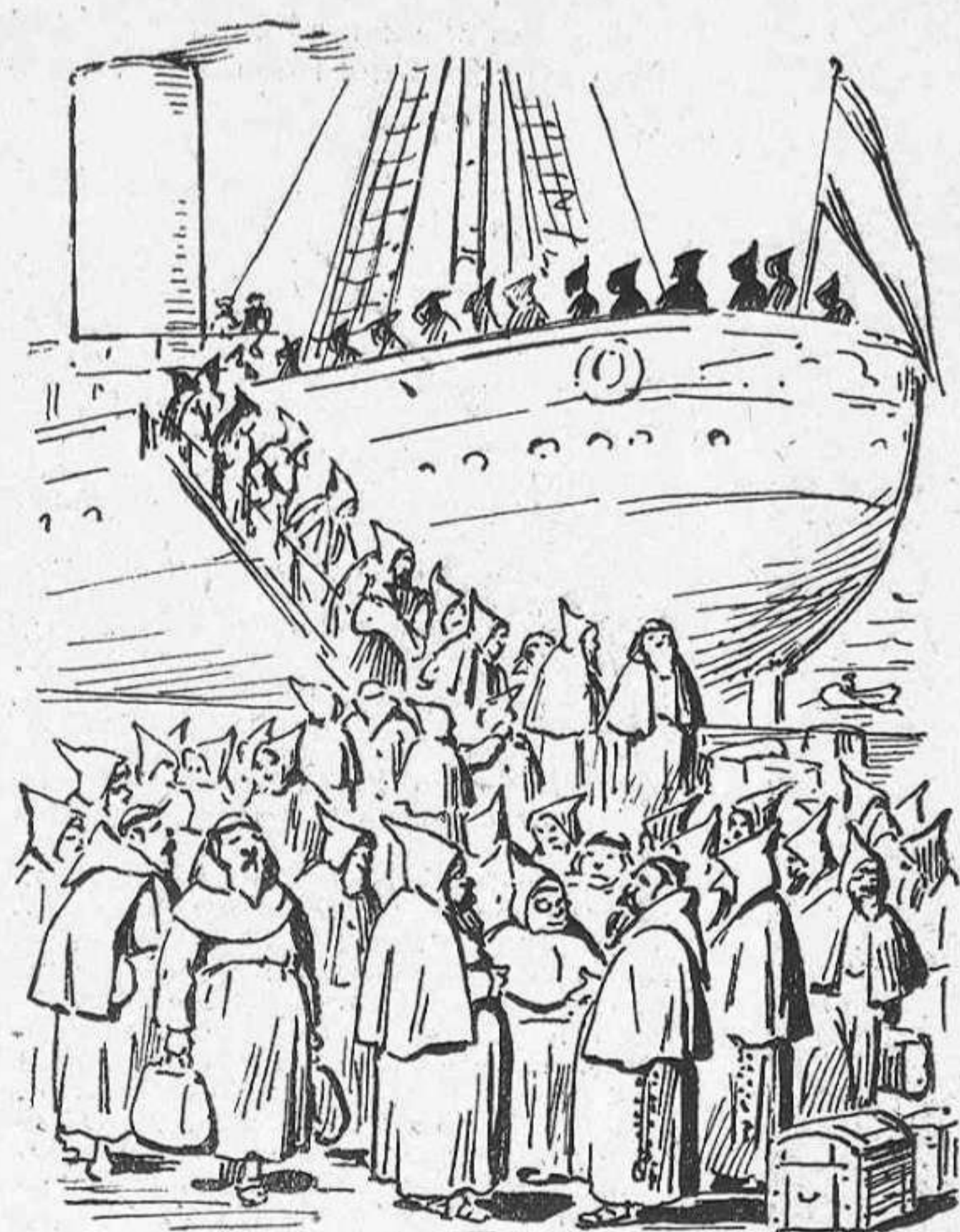
¿Saben quin es aquest dret? El que té 'l país a ser ben regit y governat: el dret a que lo que se li exigeix y lo que paga s' inverteixi en lo seu profit y en la seva ventatja, sense desviarho may de aquest objecte; el dret a que no se 'l fassa víctima may de una explotació iníqua y desenfrenada.

Aquest dret se sobreposa a tots els que viciosa-ment s' han anat creant en favor de determinadas personas. Aquest dret arranca directament de la mateixa existencia nacional.

Olvidarlo es un abús intolerable, desconeixel es

—Germans caríssims, no ho creguéu que nosaltres pensém en casarnos. ¿Per qué 'ns hem de casar? ¿No tenim la majordona?

LA SITUACIÓ

Els vapors de Filipinas desembarcant elements regeneradors.

Eco teatral.
Dilluns va estrenarse á Romea la obra póstuma del inolvidable Pitarra, *Lo comte Arnau*.
¿Volen que 'ls dongui sobre ella una opinió franca y desapassionada?
Escoltin aquest diálech que vaig recullir al sortir del teatro.
—¿Qué t' ha semblat *Lo comte v' Arnau*?—preguntá un concurrent á un altre.
Y aquest li va respondre:
—Que no hi trobo el compte.

FANTÁSTICH.

¡Y VINGA REBRE!

CAÑONETA INGLESA

¡All right!... El Transvaal té minas, el Transvaal diuen que val. Bon inglés, no t' entringuis, vinga l' arma y ¡al Transvaal! ¿Pretextos per fer la guerra? Ne tenim una porció... Y además ¡no hem lluytat sempre per la civilització? ¡Foch sobre aquestos salvatjes que torban lo meu intent!

Y no obstant, lo qu' es per ara, vaig rebent.

Que s' allisti un nou exércit, que s' preparin més transports... ¡Nosaltres ray que som guapos, y aixerits, y braus y forts! Enviéume trenta mil caixas de pólvora sense fum, embarquéu forsa *lydita* y forsa balas *dum-dum*. He vingut al món per vence, y venceré eternament.

Recaramba! Aixó no 's muda, vaig rebent.

¡Pobre Krüger! Poch te pensas lo que se t' está esperant quan jo m' hi posi de serio y resolgui aná endavant!... Un pagés sense cultura, abrigar la pretensió d' abatre al poble més digne de tota la creació!... Car pagarás, jo t' ho juro, lo teu gran atreviment.

Pues senyor, dali que dali: vaig rebent.

Nada, nada, fora escrúpols: rellevaré al general y 'm sortirá bé sens dupte tot lo que ara m' ha anat mal. Ara 'm sabrá dir l' Europa, que de mi crech que se 'n riu, si 'l prestigi d' Inglaterra es ja mort ó encare es viu.

¡A ells!... Despleguém ayrosa la nostra bandera al vent...

Y... res: un cop desplegada, vaig rebent.

Per aquest ditxós Tugela veig que no s' hi pot passar: á Ladysmith es difícil el poguérnoshi acostar... No importa ¡Rule Britannia!... ¿En Chamberlain diu: Allí? Donchs ¡allí!, que la victoria no pot deixar de veni. Veuréu com ara aquestes ximpls sufreixen un escarment.

Ja está vist ¡mala negada! vaig rebent.

Sino que ab mas mans ho toco, creuria qu' estich somiant. ¡Inglaterra estomacada! ¡Un poble tan fort, tan gran! ¡No pot ser! Quatre tarumbas may domarán el valor d' una nació poderosa, d' una rassa superior. ¡Aquí de mas energías! ¡Aquí del meu gran talent!

Tant se val santa com salve, ¡vaig rebent!

¡All right!... Porteu-me més forsas, duheume més batallóns, més llansas, més carrabinas, més granadas, més canóns...

En Pi y Margall predicant en desert.

¿Qué volen dir tres derrotas, ni quatre, ni cinch ni sis? Mentres tingui la butxaca provehida de panis!... ¡Amunt!... Preném la revenja, pero depressa, corrent...

Perque ¡ay de mi! 'l qu' es per ara, vaig rebent.

C. Gumá.

TAPA-BOCAS

Casi sense discussió ha sigut aprobada una nova ratera destinada á cassar periodistas, sistema privilegiat Silvela. Es una ratera regeneradora. L' última paraula del género.

Tothom sab que fins ara era 'l Jurat el qu' entenia en las causas de impremta per atachs, ofensas, injurias y calumnias inferidas á las personas constituídas en autoritat. Los conservadors canovins autors de la lley del Jurat varen donar aquesta mostra de respecte á l' opinió pública. Van creure que no estava bé qu' ells que manan y gobernan y nombran y separan á la mida del seu gust als jutjes y magistrats dels Tribunals colegiats, en aquells cassos en que poguessen considerarse ofesos ó víctimas de alguna injuria ó calumnia tinguesin la ventatja de fer discernir y fallar la causa pels qu' en certa manera son subordinats seus, y pot considerarse, maliciosament pensant, que han de fer tot lo possible per complaure'ls.

Y varen dir: subjecte com está tot gobernant que s'

estimi als judicis de l' opinió pública, que siga 'l Tribunal popular, que siga 'l Jurat el qu' entengui en tota causa que afecti á la nostra reputació.

Els conservadors de 'n Cánovas pensavan aixís; pero desde á las horas ensá hym adelantat molt, y la proba es que ha vingut en Silvela y sense encomenarse á Déu ni al diable, ha tirat per terra aquella disposició passant per damunt de totas las consideracions, fins las del bon veure.

En lo successiu y gracias á una lley votada en Corts, sense oposició ni reparo de ningú, totas las causas que s' entaulin pels indicats motius quedan sustretas del coneixement del Jurat, y passarán en uns cassos (quan se tracti de certs fets que 's relacionin ab l' exércit y ab las autoritats militars) á la Jurisdicció de Guerra. No hi fa res qu' en moltas ocasions els que cenyeixen xarrasca passin á ser jutjes y parts á la vegada. Aixís ho vol y ho determina 'l sentit juridich de 'n Silvela, 'qu' es molt punxagut y molt afilat com una daga florentina al sortir de ca'l esmolet.

Las que 's refereixen á las autoritats civils serán de la competencia dels tribunals ordinaris.

Aixís tot se queda á casa. Y ara que parlin els periódichs, y ara que judiquin els actes dels governants, y ara que 'ls censurin y 'ls posin á la vergonya. Com que quan hi ha una mica de bona voluntat per part dels jutjes qualsevol concepte pot considerarse com injuriós, ja tenim tela tallada 'ls periodistas que solém ocupar-nos del procedir dels governants. Está vist que aquestos no 's contentan ab menjar: volen además ferho ab tota la tranquilat del mon, sense que ningú pugua atrevirse á perturbarlos la digestió.

Calculin ab aixó si 'n saben de menjar... vull dir: de governar.

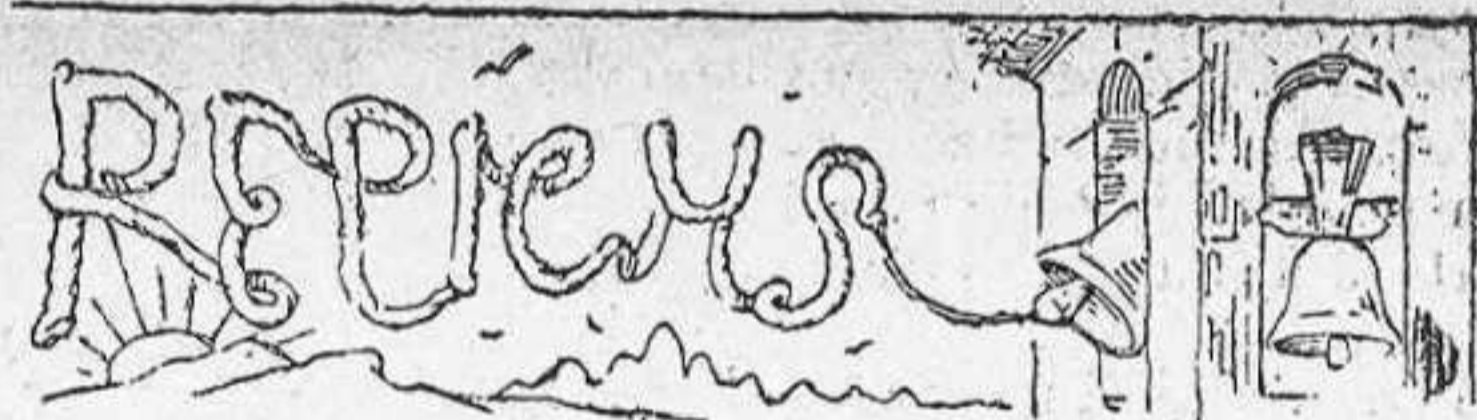
Lo mes bonich es que al passar la lley á l' aprobació del Senat, á un eclesiástich de aquest alt cos, se li va ocorre preguntar:

—Diguin senyors: ¿lo que 's fa per l' exércit y per las autoritats militars; per la política y l' administració y las autoritats civils, per qué no s' ha de fer també per l' Iglesia y per las autoritats eclesiásticas?

—Que 's fassi—varen dir els senadors.
Y de aquesta feta tenim també reconeguda la immunitat de tots els que calsin mitra y hasta 'l senzill barret de teula.

Quan jo dich que progressém, no ho dich per dirho, sino porque es aixís. Ja veuran, ja veuran que n' anirém de bé ab aquest nou tapabocas posat als periodistas. A lo menos el país no 's dará compte dels grans favors que li fan els seus eterns explotadors en totas las esferas de la dominació.

P. DEL O.

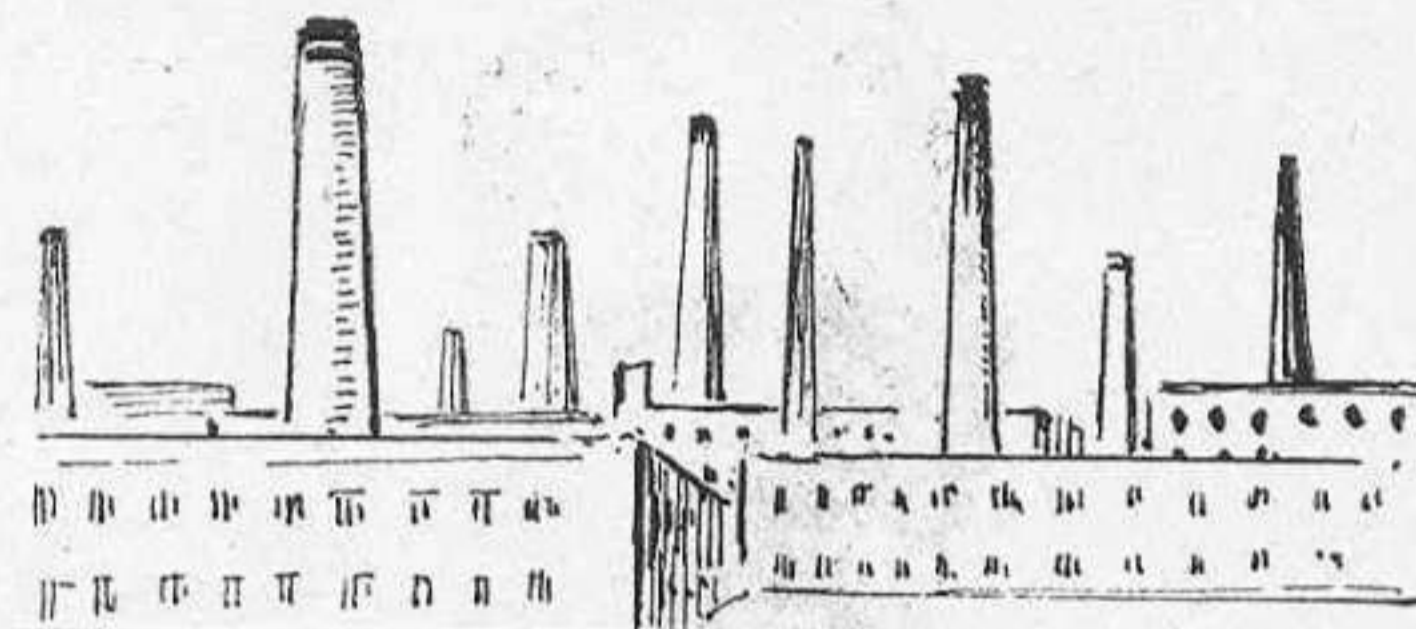

ERÁ bonich si 's tira endavant la encíclica permetent el matrimoni dels ensotanats de que tant ha vingut parlantse aquests últims días.

Encare que alguns desmenteixen que tal siga la intenció de Lleó XIII, altres la donan per real y positiva, á lo menos y de moment, per lo que 's refereix al

clero americá.

Y 'l país declarantse en huelga.

LA GUERRA ANGLO-BOER

Com que l'clima de Amèrica es generalment mes càlit que l d'Europa, 's permetria que 'ls barrinas que no tinguessin prou virtut per mantenirse cèlibes poguessen buscar-se costella.

Com els protestants, que precisament perque poden casarse fan molts grans progressos en tot aquell continent.

**

Pero 'ls protestants, á lo menos, van vestits de personas.

Y si 'l clero catòlich se casa crech que no tindrà mes remey que canviar de uniforme, prescindint en absolut de la sotana.

Perque seria molt trist que la quitxalleta haguda en aquesta classe de matrimonis, pogués dir:

—La mamá porta faldillas... y 'l papá també.

**

En cambi resultaria molt pintoresch l'espectacle de un ensotanat, festejant públicament ab la seva xicota; y després de casat ab ella trayentla á passeig de brasset, y algun temps després sortint á pendre 'l sol ó la fresca rodejats els dos de tot un aixam de criaturas, ab sa corresponent dotació de didas y ninyeras.

Calculin ademés que la senyora Presbítera podria ser gelosa, en qual cas cada dia tindrian un disgust.

Perque ella li diria:—Vaja, al confessorari no vull que t'hi acostis mes: no vull que confessis donas guapas. ¿Qué t'has cregut?

Resultat: que per culpa dels celos de la senyora del mossén, n'aniria de menos un dels sagraments mes importants de la religió catòlica.

Una recomanació als que acostuman á freqüentar las iglesias. Sempre que hi vajan no 's descuidin de sucuar á la pica del aygua-beneyta, pero no 's limitin á senyarse, ja que contraurán grans mèrits espirituals si després de sucuar xupan els dits.

Y ara sabrán perque 'ls faig aquesta recomanació especial.

**

Un sabi de Turín, el Sr. Abbas, després de recullir 40 mostrars d'aygua beneyta procedents de altres tantas iglesias, y de sométreles á un escrupulós anàlisis, va trobarhi una riquesa incalculable de microbis de la tuberculosi, de la difteria, del tifus y de totes las demás enfermetats infecciosas fins ara conegudas.

De manera que xupantse 'ls dits sempre farán un bé á la religió: si no 's moren, demostrant qu'encare avuy se fan miracles á las iglesias, y si se'n van al altre barri, per la protecció que ab el sacrifici de la seva vida haurán dispensat al ram d'enterrors y funerals.

Lord Roberts lo generalíssim inglés nombrat per anar al Transvaal á jugar la última carta diu que sent una gran repugnancia pels gats, fins al extrem de que quan ne veu un tot ell se posa á tremolar y fins li venen rampas.

Si es aixís, no li arrendo la ganancia, perque ¿qué son al cap-de-vall els boers mes que una colla de gats?

Y uns gats de aquells que allà ahont clavan las unglas hi deixan senyal.

Diumenje passat eran detinguts tots els pobres que demanavan caritat pels carrers de Barcelona.

Al dir tots, no estich en lo cert.

Als frares mendicants, á las monjas que pustulan, ficantse per las casas y enfilantse pels pisos, els municipals no 'ls hi deyan res.

Las ordres del arcaldé resavan únicament pels miserables y fins pels infelissos esgarrats que no 's poden valdre.

**

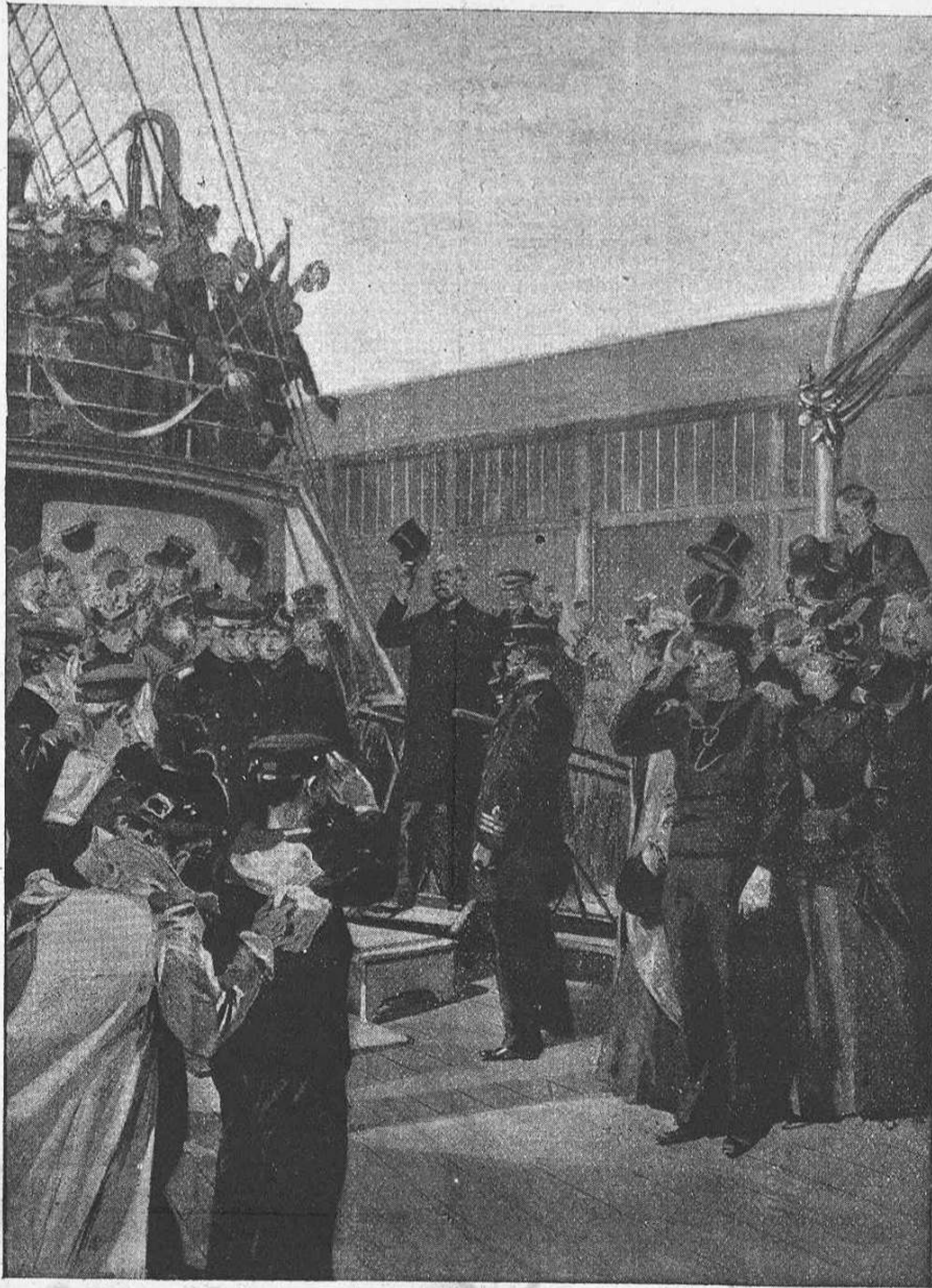
Un vehí li deya á un guardia:

—Home ¿per qué no agafa á aquell frare? ¿Per qué no deté á aquella monja?

Y 'l municipal va respondre:

—¿Sabe Vd. por qué no les agafa? Porque me llamo Gutierrez. Y ya lo dice el refrán: «No t'emboliquis Gutierrez, mira que 't farán mal-bien.»

S'assegurava aquests últims días que 'n Planas y Casals estava resolt á tallarse las pantorrillas; pero á la qüenta no ha resultat cert. Ara mes que may persisteix en arrapar per las nansas el tupí del cacique.

El nou general en jefe del exercit inglés, Sir Roberts, embarcantse á Southampton en direcció á la colonia del Cap.

FREDERICH S. ROBERTS
General en jefe.

HORACI H. KITCHENER
Jefe d'Estat Major.

quisme. Aixís ha tingut á bé declararho per desenganyar als que pensaven succehirlo, en el tinglado electoral.

Els cacichs son com els cuchs al formatje: fora del formatje 's moren.

CORRESPONDENCIA

PARTICULAR

Ciudadans S. Martínez, Antón Brau, Nyap cadell, R. Homedes Mundo, Pare Pedás, Un Sagarreta, J. Roquet, Un caixista, Jaume Pujadas, Nius de las Unglas Pío Martingala, N. del Balcó y Cassimir. —Lo que 'ns envian aquesta setmana no 's á per casa.

Ciudadans Joan Rocavert, N. del Grinyol, Un Aranés, Fidel Delfi, P. Baladrer, P. Palet y Palat, J. Gorina, Un Tarrasench, B. Forcosa, J. G. C., X. Soleyat, Un Ca-t'agarro, R. S. Pamies, F. R. G. de Badalona, L. Sancho, A. Ibern, J. Bañolas Pi, Quatre, J. Torrent y M., R. Faristela y Company de Tiberi: —Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá J. Costa Pomés: Hi ha algún vers mal medit. —A. Ros Val: En la composició que 'ns remet hi ha alguns fragments que ni enteném lo que volen dir, taj es la vaguetat de que adoleixen. —J. Birel: Si la composició estés ben versificada podria aprofitarse, puig el pensament está bé. —P. Giralt y G.: No va prou bé. —J. Via: N'aprofitarem algunas. —Lluísela del Castell: No 'ns acaba de fé 'l pes. —Pluton: La composició es molt desgabellada. —A. del Singlot: Está bé; pero la varem rebre tart per incloure-la en lo número de Reys. —Jan de Nansa: No 'ns agrada prou. —J. Bunon Bertrán: La de vosté sobre no dir gran cosa está plena de defectes de forma. —P. Ferré Segarra: Rebut el libre; pero no 'l número de La Autonomia, per lo qual motiu no 'ns es possible saber á qué 's refereix. —Agusti Oriol: Lo sonet no té condicions. —A. Palau: Lo que 'ns envia es molt fluix. —J. O. S. (Hostalrich): Es bastant difícil poder parlar en la forma en que vosté voldria de una qüestió fallada judicialment. —J. Moralj: La composició no va. —A. Cortina R.: Per haver arribat tart no podem aprofitar la que 'ns envia. —Pepet de Gracia: Va molt bé y la guardarem per l'anv vinent ó per algun dels almanachs. —Gafarró: Verdaderament, ara está molt millor. —Salvador Bonavia: Va bé y queda acceptada. —Quiquet C.: La prosa no pot anar. —J. C. S.: La composició no es aprofitable. —S. Alsina y Clos: Va bé y pueda «dmesa». —S. R. Colom: La de vosté está molt bé; pero tenim algun dupte respecte á la seva originalitat y li agrahiriam que 'l desvanesqués, acreditant la seva personalitat. —J. Sierra Ferrer: De totes las qu' envia no podem aprofitar mes que las dos mes curtas. —B. Muntané: No va: deu tenir la cana de medi 'ls versos espatllada. —Joseph F. H.: No 'ns fa 'l pes. —Marti Revoltós: Cumplirem el seu desitj. —J. Asleib: Si publiquessim la seva composició las noyas se riurían de vosté al veure'l tan curt de genit. —Abecedari: Certas cosas no poden posarse als periódichs. —R. S. S.: La composició que 'ns remet l'acceptém de mil amors perque está bé de veras. —J. Porcar: La de vosté es mansoya. —D. F.: Y la de vosté inaprofitable: no té fondo ni forma.

ANTONI LOPEZ, editor, Rambla del Mitj, 20.

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—Barcelona.